

радостно срѣшнѣхъ другари тѣ имъ. Овны тѣ прекараха на кораба и си тръгнаха. Като отдалечихъ нѣколко отъ брѣга Одиссей са присмѣль на Полифема съ тѣзи думы: „Слушай, Полифеме, ты изѣде другари тѣ не на нѣкой ничтоженъ челѣкъ, но Зевесъ чрезъ мене та наказа за твои тѣ престѣпленія!“ Исполни тѣ хвърлилъ въ море то толкъо голѣма канара, щото отъ паданье то и вълны тѣ са запѣнихъ и привлѣкоха пакъ кораба къмъ острова; но Гърцы тѣ наченѣли силно да гребѣтъ и са отдалечихъ отъ земя та на Циклопы тѣ; и Одиссей второй пакъ извикалъ: „Полифеме! ако та попытатъ, кой ти избоде око то, кажи: разоритель тѣ на градове тѣ, Одиссей, сынъ тѣ Лаертовъ, отъ Иоаки, той ма ослѣпи!“ Тогасъ Полифемъ си припомнилъ старо едно предсказаніе и мѣлвилъ: „Тежко ми! Сега ми доде на ума вѣщій тѣ старецъ, кой то ми предсказа, че до нѣкога ще си изгуби око то чрезъ единъ Гъркъ на име Одиссей. Но азъ вынаги мысляхъ, че този врагъ ще има грамаденъ рѣсть, че ще бѣде силенъ челѣкъ, по ѣкъ отъ мене, — и ето уречено ми было, да доде този недорасѣль ничтожный, да ма напои съ вино и да ма измами! Но ела тука, рече на Одиссея: доди при мене, азъ ще та простѣ и ще умоля моя отецъ Посейдона — да ти дари благополучно плаванье.“ Но Одиссей са пазяше. Тогасъ Полифемъ ве да моли Посейдова, мощныя властитель на морета та, за да отмѣсти оскърбленіе то, сторено на сына му и да докара на Одиссея злополучно плаванье. Ёще единъ пакъ той хвърлилъ въ море то откършлякъ отъ канара; но Одиссей и другари тѣ му наченѣхъ да гребѣтъ къмъ друга та страна на острова. дѣто са намѣрвали други тѣ имъ другари. Тамъ Одиссей принесѣль въ жертва на Зевеса любимыя пѣрчъ на Полифема.

2.

Тѣ стигнахъ на Еолически тѣ островы, дѣто живѣялъ *Еолъ*, богъ тѣ на вѣтрове тѣ, кой то по воля та си